

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА «ГАРКУША ПРОТИ УКРАЇНИ»

(Заява № 4629/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

13 грудня 2005 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Гаркуша проти України»

Європейський суд з прав людини (друга секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. А. Б. Бака (Mr A. B. Baka), *Голова*,
п. І. Кабрал Барreto (Mr I. Kabral Barreto),
п. К. Юнгвірт (Mr K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (*Mr V. Butkevych*),
п. М. Угрехелідзе (Mr M. Ugrehelidze),
пані Д. Йочене (Ms D. Josipe),
п. Д. Поповіч (Mr D. Popovic), *судді*,
та пані С. Долле (Mrs S. Dole), *Секретар секції*,
після обговорення в нарадчій кімнаті 22 листопада 2005 року,
вносить таке рішення, що було прийняте цього дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою № 4629/03, поданою до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) громадянином України Гаркушею Володимиром Олександровичем (далі — заявник) 16 грудня 2002 року.

2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим пані Валерією Лутковською.

3. 23 листопада 2004 року Суд вирішив направити заяву на комунікацію з Урядом. Суд відповідно до п. 3 ст. 29 Конвенції вирішив, що прийнятність та суть скарги розглядатимуться одночасно.

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився у 1937 році і проживає у м. Дніпрі, Херсонська область.

5. 15 січня 2002 року Новокаховський міський суд задовольнив позовні вимоги заявника та присудив стягнути на його користь з ВАТ «Південелектромашзавод», 75 % статутного фонду якого належить державі, 4831,83 грн (приблизно 805 Євро) заборгованості з заробітної плати. На той час тривала процедура банкрутства, порушена щодо боржника.

6. 21 лютого 2002 року Новокаховський міський відділ державної виконавчої служби відкрив виконавче провадження.

7. Того ж дня державна виконавча служба зупинила виконавче провадження у зв'язку з тим, що процедура примусового продажу майна боржника була зупинена дією мораторію на примусовий продаж майна, що належить державним підприємствам, запровадженого Законом від 29 листопада 2001 року.

8. 3 червня 2002 року Новокаховський міський суд за скаргою заявника скасував зазначену постанову.

9. 26 червня 2002 року державна виконавча служба закінчила виконавче провадження у зв'язку з тим, що майно боржника знаходилось у податковій заставі, та відсутністю у боржника коштів.

10. 15 жовтня 2002 року той самий суд скасував постанову державної виконавчої служби та зобов'язав державну виконавчу службу поновити виконавче провадження.

11. 20 грудня 2002 року державна виконавча служба зупинила виконавче провадження у зв'язку з триваючим провадженням у справі про банкрутство боржника.

12. 4 лютого 2003 року той самий суд скасував постанову державної виконавчої служби від 15 жовтня 2002 року та зобов'язав державну виконавчу службу поновити виконавче провадження. 20 травня 2003 року апеляційний суд Херсонської області залишив без змін рішення суду першої інстанції.

13. У листопаді 2003 року заявник отримав 1635 грн. (приблизно 273 ЄВРО).

14. У квітні 2004 року заявник звернувся до Новокаховського міського суду зі скаргою на дії державної виконавчої служби, вимагаючи компенсацію за тривале невиконання рішення суду, винесеного на його користь. 7 жовтня 2004 року суд відхилив скаргу заявника як необґрунтовану. Заявник не оскаржував зазначене рішення.

15. Рішення, винесене на користь заявника, більшою частиною залишається невиконаним. Залишок заборгованості складає 3196,83 грн. (приблизно 532 ЄВРО).

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

16. Національне законодавство викладене у рішенні «*Сокур проти України*» (заява № 29439/02, пп. 18-22, від 26 квітня 2005 року).

ПРАВО

СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ П. 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ ТА СТАТТІ ПРОТОКОЛУ № 1

17. Заявник скаржився на неспроможність державних органів повністю та в належний строк виконати рішення, яке було винесене на його користь Новокаховським міським судом 15 січня 2002 року. Він посилався на п. 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Протоколу № 1, які, як він стверджував, було порушено. Ці положення передбачають таке:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру (...)».

Стаття 1 Протоколу №1

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...»

I. ПРИЙНЯТНІСТЬ

18. Уряд стверджував, що заявник не вичерпав національні засоби захисту, оскільки він не звернувся до господарського суду із заявою про включення його у реєстр кредиторів у справі про банкрутство боржника. Уряд пропонував визнати заяву неприйнятною або виключити її з реєстру справ Суду.

19. Суд зауважує, що ці заперечення вже відхилялись у ряді попередніх рішень (див., між іншим, рішення *«Ромашов проти України»* від 27 липня 2004 року, № 67534/01, пп. 30-33). Суд не знаходить підстав для досягнення іншого висновку у цій справі.

20. Суд вважає, що скарга заявника порушує серйозні питання факту та права відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає розгляду по суті. Суд не знаходить підстав для проголошення заяви неприйнятною.

II. ЩОДО СУТІ

21. У своїх зауваженнях Уряд стверджував, що не було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції і статтю 1 Протоколу № 1 до Конвенції (як у справах *«Ромашов проти України»*, № 18966/02, зазначеній вище, і *«Войтенко проти України»*, № 18966/02, п. 37, рішення від 29 червня 2004 року).

22. Заявник не погодився.

22. Суд зауважує, що рішення Новокаховського міського суду від 15 січня 2002 року залишається невиконаним приблизно три роки і десять місяців.

23. Суд нагадує, що він уже визнавав порушення п. 1 статті 6 Конвенції і статті 1 Протоколу № 1 до Конвенції у справах, які стосувались подібних питань (див. рішення *«Войтенко проти України»*, зазначене вище, пп. 39-43 і 53-55, і *«Сокур проти України»* від 26 квітня 2005 року, №29439/02, пп. 30-37).

24. Розглянувши всі надані матеріали справи, Суд вирішує, що Уряд не виклав жодного аргументу чи факту, який переконав би Суд дійти іншого висновку у цій справі. Відповідно, у цій справі було порушено п. 1 статті 6 Конвенції і статтю 1 Протоколу № 1 до Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

26. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

27. Заявник просить відшкодувати залишок заборгованості за рішенням національного суду у розмірі 3196, 83 грн. Заявник також зауважував, що він зазнав матеріальної та моральної шкоди у зв'язку з тривалим

виконанням рішення. Проте він не визначив суму його скарги і залишив це питання на розсуд Суду.

28. Уряд зауважив, що скарга заявника щодо справедливої сатисфакції була надмірною і необґрунтованою і що констатація порушення буде становити достатню сатисфакцію.

29. Оскільки рішення, винесене на користь заявника, не було виконано, Суд зазначає, що обов'язок держави виконати рішення безсумнівно залишається за державою. Відповідно, Суд вважає, що виплата Урядом заборгованості за рішенням, що належить заявнику, буде становити повний та остаточний розрахунок щодо його вимог стосовно матеріальної шкоди. Щодо вимог заявника про відшкодування нематеріальної шкоди Суд, об'єктивно оцінюючи ситуацію, як цього вимагає стаття 41 Конвенції, вважає за доцільне присудити йому 1840 ЄВРО.

Б. Витрати

30. Заявник не висунув жодних вимог щодо компенсації витрат. Таким чином, Суд нічого не присуджує.

В. Пеня

31. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої мають бути додані три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною;
2. *Вирішує*, що у цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що у цій справі було порушення статті 1 Протоколу № 1 до Конвенції;
4. *Вирішує*, що:
 - (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику суму боргу, належну йому відповідно до рішення національного суду, а також 1840 ЄВРО (одну тисячу вісімсот сорок ЄВРО) як компенсацію за нематеріальну шкоду плюс будь-який податок, який може бути стягнуто з заявника; ця сума має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача на день здійснення платежу;
 - (б) у випадку невиплати чи несвочасної виплати державою-відповідачем належної заявнику суми на неї нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці Європейського центрального банку плюс три відсотки (*simple interest*), з часу, коли закінчиться вищезгаданий тримісячний строк, і до моменту повного розрахунку;
5. *Відхиляє* інші вимоги заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 13 грудня 2005 року відповідно до пп. 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

С. ДОЛЛЕ (Mrs S. DLLE)

А. Б. БАКА (Mr A. B. БАКА)

Секретар секції

Голова секції